

OMAGIU FEMEII DE ZIUA EI

Trăim vremuri complexe, caracterizate printr-o goană acerbă după bani pe orice căi și prin orice mijloace, în care nu mai avem timp de tandrețe, romantism, de a ne aminti de cele dragi de lângă noi, de multe ori nici măcar de ziua lor, de Mărțișor.

Trecem pe lângă ele, observând doar „aparențele”, uitând că femeia reprezintă esența existenței: ea dă naștere copiilor - bucuria vieții - pe care-i crește și educă, ea spală, calcă, gătește, muncind, totodată, cot la cot cu bărbații, că e la egalitate și trebuie să aducă bani la bugetul familiei. Femeia de azi, tot mai tracasată și împovărată, dar instruită și emancipată, că are și ea în egală măsură acces la cultură, educație și mass-media, pe bună dreptate, se enervează și, din când în când, se revoltă, strigându-și nemulțumirea, stresată de muncă, greutăți și responsabilități.

Iar unii bărbați - sperăm că tot mai puțini - în loc să o împace, s-o alinte și răsfețe, oferindu-i cadouri și tot ce-și dorește pentru liniștea casei, pun mâna pe bătă și o agresează fizic și verbal, arătându-și „bărbăția” și superioritatea prin „mușchi”.

Statisticile actuale indică faptul că, în prezent, în România, la 30 de secunde, o femeie este lovită, iar numărul violențelor a crescut alarmant. Numai în ultimele zile, numeroase femei au căzut victimele unor omoruri, vătămări corporale, violuri etc. Poate că și noile reglementări privind combaterea „violentei domestice” (ce expresie nepotrivită, violența neputând fi decât sălbatică) prin care se înăspresc măsurile față de agresori să conducă la diminuarea fenomenului, dar cine știe?

Prostituția și infracțiunile conexe ei (proxenetismul, traficul de persoane, pornografia etc) au luat și ele o amploare nemaiîntâlnită în ultimii ani, aceasta însă și pe fondul ineficienței măsurilor de prevenire ale autorităților, care, pe de o parte, n-au legiferat corespunzător domeniul, iar pe de alta, nu i-au descurajat pe infractori, cum ar fi fost de dorit.

Iar victimele acestor răufăcători odioși, cu conexiuni internaționale, femei vulnerabile - abuzate, maltratate, lipsite de libertate, trăiesc veritabile tragedii, fiind numeroase cazurile în care acestea au fost ucise sau mutilate.

De asemenea, închisorile românești sunt pline de femei ucigașe, care au ajuns în ipostaza dramatică de a alege între a fi moarte ori văduve sau, altfel spus, între „cimintir” și „zăbrele”. Criminalitatea având în centru femeia - victimă sau infractoare - are rădăcini mai vechi, nefiind descoperită sau inventată după Revoluție, acum fiind doar mai mult mediatizată.

În perioada comunistă, „tovarășa” era obiect de propagandă deșănțată („femeia eroină”), pusă la munci istovitoare și obligată sub sancțiunea pușcării să nască cel puțin 5 copii, avorturile fiind cu desăvârșire interzise, cutezanța de a-și întrerupe sarcina atrăgând ani grei de detenție.

Au fost nenumărate femei condamnate pentru provocarea ilegală a avortului, dar, și mai grav, multe

și-au pierdut viața în încercarea de a scăpa de sarcina nedorită, recurgând la mijloace empirice fatale.

În regimul ceaușist (de după 1965), o singură femeie se bucura de toate privilegiile și avantajele vieții: „Ceaușeasca, academician doctor inginer, savant de renume mondială”, care, prin comportamentul ei, inspira nu doar hidoșenie, ci și spaimă.

Prin modul în care trata femeia „tovarășă”, sistemul comunist a anihilat orice urmă de grație, delicatețe și cochetărie feminină din perioada interbelică, vreme în care „sexul frumos” era iubit, respectat, admirat și cântat. Șlagăre nemuritoare precum „Iubesc femeia”, „Femeia, eterna poveste”, „Fețițe dulci ca-n București”, „Vecina mea de vizavi”, „Zaraza” etc au rămas în inima românilor, fredonându-se și astăzi cu aceeași plăcere, amintind de timpurile de odinioară, pe nedrept uitate sau ignorate de contemporani.

Din păcate, comunismul a lăsat răni adânci în conștiința românilor, iar mentalități de tipul „femeia e bună doar la cratiță” sau și mai urât (hârtia nu suportă reproducerea termenului) se regăsesc și în prezent în conduita multor indivizi, inclusiv oameni politici aleși prin vot. Bunăoară, nu de mult, într-un talkshow televizat la o oră de maximă audiență, un senator (culmea, mare iubitor de animale), în contextul unei discuții polemice cu o altă invitată din platou (cea care a lansat sintagma „ciocul mic, noi suntem la putere!”), i-a aruncat acesteia paharul cu apă în față, indignând întreaga asistență. La fel, într-o altă emisiune de televiziune de mare audiență, un deputat (acutalmente anchetat penal pentru ultragiurarea unor polițiști) a insultat-o în direct pe moderatoarea (în prezent, primarul general al Capitalei) adresându-i cuvinte batjocoritoare (ce nu pot fi reproduse). Sau, ce să mai zicem de fostul președinte al României, care, în funcție fiind, a agresat într-un loc public o jurnalistă (ce-i drept obraznică, dar care-și făcea „meseria”), smulgându-i telefonul din mână și apoi caracterizându-o cu expresia „țigancă împuțită”, care a făcut rapid înconjurul întregii mass-medii?

Asemenea „ieșiri” necontrolate ne duc imediat cu gândul la eleganța și rafinamentul acelor politicieni interbelici precum Iorga, Titulescu, Goga, Brătianu, Maniu și alții care impuneau respectul nu numai prin simpla lor prezență, atitudine și prestanță.

Astăzi, având un guvern condus de o femeie, iar în componență mai multe doamne frumoase și capabile, este de așteptat să se aplece mai mult la problemele și frământările „sexului frumos”, să le ofere facilități reale (nu prelungirea vârstei de pensionare) și să le asigure șansa unui trai mai bun pe toate planurile.

Româncele sunt, în general, fete frumoase, îngrijite, harnice, credincioase, conștiincioase, ambițioase, energice, luptătoare, familiste, gospodine, vesele, petrecărețe și, vorba bunului meu prieten din America, Costică, „fac astea niște parastase!”.

De aceea le iubim și respectăm, iar de 1 și 8 martie le oferim (după posibilități și „portofel”) daruri binemeritate, dezaprobându-i categoric pe cei ce se poartă urât cu ele.

Fundația Literar-Istorică „Stoika” și redacția revistei „Independența Română-Independența prin cultură” aduc un călduros omagiu mamelor, soțiilor, fiicelor, verișoarelor, prietenelor și tuturor femeilor din țara noastră, urându-le sincer sănătate și satisfacții, căci bucuriile lor sunt și ale noastre.

HORAȚIU MĂNDĂȘESCU